

«Kaj bo pa zdaj?», je on mirno odgovoril: «Kaj bo? Tako bomo pisali, kakor je prav — po Škrabčevu!»

Njegovo nepokvarjeno srce se je razodevalo zlasti v ljubezni, ki jo je kazal do narave. Kaj je bilo njemu bogastvo, kaj razkošje! Sredi samotnega, zelenega gozda je bil najbolj srečen! Vedno se je zavedal, da je stvarstvo zaradi tega tu, da ga občudujemo in se ga veselimo!

In potem njegova velika ljubezen do otrok! Samo človek dobrega srca ima tako rad mladino, kakor jo je imel on! V svoji zreli starosti je zahrepenel zopet po otroških srcih. Že leta 1875 se je uvrstil med »Vrtčeve«
sotrudnike in objavil v njem tiste prekrasne pesmice, ki jih znamo menda vsi na pamet, ki so po vseh čitankah in o katerih piše njegov ožji rojak, pesnik Stritar, da so nekaj posebnega. Pa tudi svojega znamenitega Krpana je po moji misli nalašč tako pisal, da se naslaja ob njem tudi mlad človek...

Da, Levstik je ljubil mladino kakor malokdo! Ali pa je mladina zaslužila to? Ne vem, če kaj posebno! Zakaj dobili so se mladi poredneži, ki so se včasih nekoliko ponorčevali z njim. Med drugim je imel Levstik v svoji službi namreč tudi ta posel, da je mlajšim in starejšim dijakom knjige izposojeval. Ni pa dal vsakemu, kar je hotel, ampak je vestno pazil na to, da je bila vsebina knjige tistemu dijaku vedno primerna. To je seveda tega in onega jezilo. Pa so se zbrali taki dijaki, da ga malo podražijo in se na ta način maščujejo. Stopil je zdaj pa zdaj kak frkovec predenj in poprosil za knjigo, ki je vedel, da je ne dobi. »Ka-aj?« je zarežal Levstik ob takih prilikah. »Gledite, da...« In res jo je predrznež hitro odkuril. Dobremu Levstiku pa se še sanjalo ni, kako ga je paglavče potegnilo. No, pa če bi se mu bilo kdaj posvetilo — kaj bi bilo potem? Lahko si mislimo, kaj. Oštel bi bil nepridiprava, kakor je zaslužil, potem bi se bil pa še sam — smejal. Zameril pa bi mu v svoji dobroti gotovo ne bil!

Levstikovo stoletnico smo Slovenci dostojno praznovali. Ob vseh teh slavnih, ki so se vršila v počastitev njegovega spomina, je imel človek občutek, kakor bi se nam bil iznova rodil. Vsekakor je med nami šele zdaj prav prodrlo spoznanje, da je bil Levstik mož, kakršnih nam Bog še mnogo daj!

D. D.:

Hči.

Marica je mlada in lepa; odkar je v mestu, tudi dosti zasluži. Oni dan je prišla v domačo vas na obisk in vse jo je občudovalo radi njene lepe obleke in gosposkega vedenja. Tisti dan pa, ko se je poslovila, si je oprtal njen oče, ubog dinar, njen kovčeg in plašč, pa vzel še njen dežnik, da nese vse to svoji imenitni hčerki na precej oddaljeno železniško postajo. Med potom sta pa srečala avto in v njem sta sedela dva gospoda, znanca lepe Marice. Povabila sta jo, da prisede, ker se tudi peljeta v mesto. Oče je stal ob strani, obložen s prtljago.

«Kdo je ta stari,» je vprašal eden izmed gospodov.
«Ah, neki delavec, ki se mi je ponudil, da mi iz prijaznosti nese prtljago,» je odgovorilo dekletu in potem... dala možu par dinarjev.

«Zahvalim. Pa zbogom!»
Avto je oddrdral. Stari mož je pa stal na cesti in vrtel klobuk v rokah. V cestni prah sta padla dinarja.